

Sygn. akt II PK 257/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar (przewodniczący)

SSN Dawid Miąsik

SSN Krzysztof Staryk (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa T. S.

przeciwko Telewizji [...]

o wynagrodzenie za czas pozostawania w gotowości do pracy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 12 października 2017 r.,

skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w [...]

z dnia 14 kwietnia 2016 r.,

1. oddala skargę kasacyjną,

**2. nie obciąża powoda kosztami pełnomocnika pozwanego w
postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 3 grudnia 2015 r., Sąd Rejonowy zasądził od pozwanej Telewizji [...] w [...] na rzecz powoda T. S. kwotę 45.500 zł tytułem wynagrodzenia za czas pozostawania w gotowości do pracy wraz z ustawowymi odsetkami od kwot

szczegółowo przedstawionych w sentencji wyroku oraz rozstrzygnięć o kosztach procesu.

Sąd ustalił, że powód był zatrudniony u pozwanego od 1 lipca 2004 r. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony, na stanowisku starszego redaktora prowadzącego, w pełnym wymiarze czasu pracy. 6 lutego 2007 r. strony zawarły porozumienie zmieniające, na mocy którego od 1 lutego 2007 r. powód wykonywał swoje obowiązki pracownicze w redakcji audycji dziecięcych, młodzieżowych i edukacyjnych. Wynagrodzenie miesięczne powoda liczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosiło 6.500 zł.

Stałym miejscem zamieszkania powoda był K. W trakcie zatrudnienia u pozwanego powód otrzymał do dyspozycji mieszkanie służbowe w [...] i korzystał z niego do 30 września 2007 r. W dniu 9 stycznia 2007 r. powód złożył wniosek o rozwiązanie łączącej strony umowy o pracę z dniem 30 września 2007 r. w związku z uzyskaniem prawa do emerytury od 27 września 2007 r. Wobec braku niezwłocznej odpowiedzi powód odwołał swój wniosek o rozwiązanie stosunku pracy wskazując, że został złożony pod presją i jako taki nie ma mocy wiążącej. Dyrektor [...] w dniu 5 czerwca 2007 r. wyraziła jednak pisemną zgodę na rozwiązanie z powodem umowy o pracę z dniem 30 września 2007 r. W odpowiedzi na doręczenie kopii pisma wraz ze zgodą na rozwiązanie umowy o pracę, powód wystosował pismo do Dyrektora [...], w którym wskazał, że jego prośba została na nim wymuszona, a ponadto wnosił o jej anulowanie zarówno do poprzedniego, jak i obecnego Prezesa Telewizji [...]. Pismem z dnia 10 sierpnia 2007 r. pracodawca poinformował powoda, że jego oświadczenie o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia woli z 9 stycznia 2007 r. jest bezskuteczne, ponieważ nie zostało złożone pod wpływem błędu, bądź bezprawnej groźby, zatem umowa o pracę ulegnie rozwiązaniu z dniem 30 września 2007 r.

Z dniem 27 września 2007 r. powód nabył prawo do świadczenia emerytalnego i rozpoczął jego pobieranie. Po 30 września 2007 r. pracodawca nie zlecał powodowi żadnych zadań, przestał traktować powoda jak pracownika i nie wypłacał mu wynagrodzenia. Powód zgłaszał swoją gotowość do pracy i wnosił o dopuszczenie do pracy kierując do pozwanego pracodawcy korespondencję mailową, w której podnosił, że pragnie jak najszybciej wrócić do pracy i prosił o

spotkanie w tej sprawie. Pracodawca w dalszym ciągu nie zlecał mu żadnych zadań i nie spotkał się z powodem.

Powód wystąpił do Sądu Rejonowego w [...] z pozwem o ustalenie istnienia stosunku pracy z pozwanym. Wyrokiem Sądu Rejonowego w [...] z 3 lutego 2011 r., ustalono, że stosunek pracy łączący powoda z pozwanym, nawiązany na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony z 1 lipca 2004 r. nie został rozwiązany. W uzasadnieniu wyroku Sąd Okręgowy wskazał, że powód 9 stycznia 2007 r. złożył ofertę rozwiązania stosunku pracy na podstawie porozumienia stron i oczekiwał niezwłocznej odpowiedzi pozwanego na tę ofertę, wobec czego udzielenie odpowiedzi powinno nastąpić z upływem czasu, w którym składający ofertę mógł w zwykłym toku czynności otrzymać odpowiedź wysłaną bez nieuzasadnionej zwłoki. Ponadto przyjęcie oferty przez Dyrektora [...] M. R. nastąpiło dopiero 5 czerwca 2007 r., zatem już po tym, gdy uprzedni dyrektor M. W. złożył powodowi ofertę zmiany warunków pracy, a strony podpisały porozumienie zmieniające, w którym zaznaczono, że powód zatrudniony jest na czas nieokreślony. Sąd Okręgowy w [...] wyrokiem z dnia 27 sierpnia 2013 r. oddalił apelację pozwanego.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd pierwszej instancji uznał, że powód zgłaszał chęć niezwłocznego podjęcia pracy, wykazując w okresie objętym roszczeniem gotowość do pracy i doznanie w jej wykonywaniu przeszkód leżących po stronie zakładu pracy, dlatego zasądził wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy.

Wyrokiem z dnia 14 kwietnia 2016 r., Sąd Okręgowy – Sąd Pracy w [...] zmienił zaskarżony apelacją pozwanej wyrok Sądu Rejonowego, w ten sposób, że oddalił powództwo i zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 1.800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt 1.); zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 930 zł tytułem zwrotu kosztów w instancji odwoławczej (pkt 2.).

Według Sądu drugiej instancji brak było podstaw do uwzględnienia powództwa o wynagrodzenie za czas niewykonywania pracy, wobec niewykazania przez powoda spełnienia określonych w przepisie art. 81 § 1 k.p. przesłanek nabycia prawa do wynagrodzenia za czas gotowości do pracy. W ocenie tego Sądu materiał dowodowy zebrany w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, że powód

wykazał w okresie objętym roszczeniem gotowość do pracy i doznanie w jej wykonywaniu przeszkód leżących po stronie zakładu pracy.

Sąd uznał, że powód domagał się wynagrodzenia za czas niewykonywania pracy od stycznia do lipca 2011 r. i właśnie w tym okresie powinien był wykazać pozostawanie w gotowości do pracy – faktyczny zamiar wykonywania pracy i uzewnętrznienie tej gotowości, przy pozostawaniu w dyspozycji pracodawcy.

Według Sądu ustalenie co do wielokrotnego informowania pracodawcy przez powoda o chęci świadczenia pracy przez kontaktowanie się z jego przedstawicielami za pośrednictwem poczty elektronicznej, nie znajdowało potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym. Sąd Rejonowy poczynił takie ustalenie wyłącznie w oparciu o wiadomości e-mail z 7 lutego i 7 marca 2011 r. Według Sądu drugiej instancji tylko pierwsza ze wskazywanych przez powoda wiadomości e-mail (z 7 lutego 2011 r.) mogłaby ewentualnie zostać uznana za wyraźny przejaw woli świadczenia pracy. Sąd pierwszej instancji nie uwzględnił jednak tego, że strona pozwana konsekwentnie od momentu zapoznania się z przedmiotowym wydrukiem kwestionowała fakt doręczenia e-maila o takiej treści do B. P. (reprezentującego pracodawcę), szczegółowo wskazując brakujące elementy uniemożliwiające uznanie takiej wiadomości za doręczoną. Sąd drugiej instancji podzielił w tym zakresie stanowisko pozwanej. Powód nie przedstawił żadnego dowodu na okoliczność tego, że przedmiotowy e-mail został wprowadzony do środka komunikacji elektronicznej w taki sposób, że odbiorca wiadomości – B. P. – mógł się zapoznać z jego treścią stosownie do treści art. 61 § 2 k.c. w związku z art. 300 k.p.

Druga z wiadomości e-mail w ogóle nie zawiera zgłoszenia gotowości do pracy.

Sąd Okręgowy – odnosząc się do argumentu Sądu pierwszej instancji, że powód usilnie i wielokrotnie podejmował starania o spotkanie z przedstawicielami pracodawcy, który nie wykazywał w tym zakresie woli współdziałania, w związku z czym powód nie mógł ponosić negatywnych konsekwencji faktu nie stawiania się w zakładzie pracy – stwierdził, że samo składanie próśb o spotkanie nie może skutecznie zastąpić złożenia oświadczenia o pozostawaniu w gotowości do pracy, w szczególności w sytuacji, w której powód mógł takie oświadczenie złożyć

pisemnie, bez udziału przedstawicieli pracodawcy, co z resztą uczynił po zapadnięciu wyroku z dnia 27 sierpnia 2013 r.

Woli świadczenia przez powoda na rzecz pozwanej pracy w okresie od stycznia do lipca 2011 r. nie potwierdzają także inne dowody zgromadzone w aktach sprawy. Dokumenty złożone przez powoda wprawdzie potwierdzają, że już od początku 2007 r. konsekwentnie negował on stanowisko strony pozwanej zmierzającej do zakończenia łączącego strony stosunku pracy, co znalazło swój finał we wniesieniu powództwa, ale te okoliczności nie są równoznaczne ze zgłoszeniem gotowości do pracy w rozumieniu art. 81 k.p., ponieważ dotyczą okresu, kiedy powód jeszcze świadczył pracę na rzecz pozwanego. Pozwany po 30 września 2007 r. przestał traktować powoda jako pracownika, a zatem ewentualne roszczenie powoda o wynagrodzenie w oparciu o przepis art. 81 k.p. wymagało zgłoszenie gotowości do pracy po tej dacie. W związku z bierną postawą powoda w zakresie uzewnętrznienia zamiaru świadczenia pracy w spornym okresie, a ponadto w okolicznościach niewykonywania pracy przez długi okres, należało postawę i zachowanie powoda określić w kategoriach faktycznego zerwania związku z pracą, wykluczającego prawo do świadczeń z tytułu wynagrodzenia za pracę za czas niewykonywania pracy.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego powód zaskarżył skargą kasacyjną – skargę oparto na obydwu podstawach kasacyjnych (art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.).

W ramach pierwszej podstawy (art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.) zarzucono naruszenie:

a) art 61 § 2 k.c. przez jego nieprawidłowe zastosowanie i przyjęcie, że powód nie złożył skutecznie oświadczenia woli w zakresie gotowości i chęci podjęcia pracy, pomimo że wysłane przez powoda wiadomości mailowe zostały wprowadzone do środka komunikacji elektronicznej w taki sposób, że odbiorca wiadomości mógł zapoznać się z ich treścią;

b) niewłaściwe zastosowanie art. 81 § 1 k.p. przez: – ustalenie, że zebrane w sprawie dowody nie dowodzą w sposób wystarczający, że powód manifestował pracodawcy swoją gotowość do wykonywania pracy, – przyjęcie, że o spełnieniu przesłanki gotowości do pracy nie może wyłącznie decydować okoliczność kwestionowania przez pracownika istnienia stosunku pracy, pomimo że nie była to

jedyna okoliczność, świadcząca o gotowości do pracy powoda, – niewzięcie pod rozwagę przesłanki wynikającej z omawianego przepisu, że pracownik doznał „przeszkód z przyczyn dotyczących pracodawcy”, z uwagi na to że pozwany utrudniał powodowi dostęp do siedziby pozwanej Spółki; w konsekwencji powód nie miał możliwości swobodnego zgłoszenia gotowości do pracy.

W ramach podstawy procesowej (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.) zarzucono naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. przez bezpodstawne pominięcie materiału dowodowego zebranego w I instancji w postaci: – dowodu z zeznań powoda, z których jednoznacznie wynika, że powód z uwagi na brak przepustki na teren Telewizji, oraz zgody na przyjęcie go przez prezesa miał problemy z komunikacją z pozwanym, a tym samym pozwany nie współdziałał z powodem, uniemożliwiając mu złożenie osobiście oświadczenia o gotowości do pracy, – zeznań świadków [...], świadczących o tym, że powód pozostawał w stanie świadomości i woli, wyrażającej gotowość do pracy, – dowodów w postaci pism kierowanych przez powoda do pozwanego: a) pismo powoda z dnia 16 maja 2007 r., z którego jednoznacznie wynika, że pozwany konsekwentnie odmawiał spotkań z powodem, pomimo chęci ze strony powoda ustalenia warunków jego zatrudnienia, co przesądza o tym, że był gotowy do świadczenia pracy, b) pismo powoda z 8 czerwca 2007 r., c) pismo z dnia 21 czerwca 2007 r., zgodnie z treścią którego powód wskazuje pozwanemu na brak odpowiedzi na kierowane do strony przeciwnej pisma, co świadczy o tym, że pozwany w sposób oczywisty ignorował powoda, d) pismo powoda z dnia 29 czerwca 2007 r., świadczące o tym, że powód uchylił się od złożonego pod wpływem błędu oświadczenia woli, e) pismo pełnomocnika z dnia 27 sierpnia 2007 r., z którego wynika brak reakcji pozwanego na kierowane do niego pisma, w tym także nieustosunkowanie się do prośby o wyznaczenie spotkania.

Skarżący wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku Sądu drugiej instancji i orzeczenie co do istoty sprawy przez zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty 45.500 zł tytułem wynagrodzenia za czas pozostawania w gotowości do pracy wraz z ustawowymi odsetkami od określonych kwot oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu za wszystkie instancje oraz za postępowanie przed Sądem Najwyższym, albo o uchylenie zaskarżonego wyroku i

przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w [...] do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania za wszystkie instancje oraz za postępowanie przed Sądem Najwyższym.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną strona przeciwna wniosła o oddalenie skargi kasacyjnej powoda oraz o zasądzenie od powoda na rzecz strony pozwanej kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Pozwany pracodawca w dniu 5 czerwca 2007 r. wyraził pisemną zgodę na wnioskowane przez powoda rozwiązanie umowy o pracę z dniem 30 września 2007 r. Od tego dnia nie wyznaczano powodowi zadań pracowniczych i nie wpuszczano go na teren pracodawcy. Powód, który kontestował takie czynności pracodawcy, nie wystąpił jednak do sądu pracy z roszczeniem o przywrócenie do pracy (lub dopuszczenie do pracy) i zasądzenie wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy. W myśl art. 57 § 1 k.p. pracownikowi, który podjął pracę w wyniku przywrócenia do pracy, przysługuje wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy (mające co do zasady charakter ryczałtowy). § 2 tego artykułu stanowi, że jeżeli umowę o pracę rozwiązano z pracownikiem szczególnie chronionym (na przykład takim, o którym mowa w art. 39 k.p.), wynagrodzenie przysługuje za cały czas pozostawania bez pracy. Podobne unormowanie zawiera art. 47 k.p. Powód nie skorzystał z tych możliwości prawnych i domagał się ustalenia, że nie doszło do rozwiązania stosunku pracy.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w [...] z dnia 3 lutego 2011 r. uwzględniono roszczenie powoda i ustalono, że stosunek pracy łączący powoda z pozwanym, nawiązany dnia 1 lipca 2004 r. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony, nie został rozwiązany. Wyrok ten stał się prawomocny w dniu wydania wyroku przez Sąd drugiej instancji 27 sierpnia 2013 r. – po prawie sześciu latach od: dnia oświadczenia pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę z dniem 30 września 2007 r., wydania powodowi świadectwa pracy, niewykonywania przez powoda pracy, niewpuszczania powoda na teren zakładu pracy i nieprzydzielania mu żadnych zadań pracowniczych.

W tym kontekście zwrócić też należy uwagę, że od dnia 30 września 2007 r. powód pobierał emeryturę, musiał więc w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych złożyć świadectwo pracy z datą rozwiązania stosunku pracy. Zgodnie bowiem z art. 103 ust. 2a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, który obowiązywał od dnia 1 lipca 2000 r. do dnia 7 stycznia 2009 r., realizacja uprawnień emerytalnych uzależniona była od uprzedniego rozwiązania stosunku pracy. Obecnie kwestię tę reguluje art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, stanowiąc, że prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury. Konsekwencją więc wyroku dotyczącego ustalenia nierozwiązania stosunku pracy w dniu 30 września 2007 r., był obowiązek powoda poinformowania o tym organu rentowego oraz prawdopodobny zwrot nienależnie pobranej emerytury. Te relewantne konsekwencje, wykraczające poza ramy niniejszej skargi kasacyjnej, mogą mieć jedynie znaczenie dla oceny aprobowania przez powoda faktu rozwiązania stosunku pracy (w związku z nabyciem uprawnień emerytalnych).

W ocenie Sądu Najwyższego poczynione w sprawie ustalenia (wiązące w postępowaniu kasacyjnym) uniemożliwiają przyjęcie konkluzji, iż powodowi przysługuje wynagrodzenie za czas pozostawania w gotowości do wykonywania pracy w myśl art. 81 § 1 k.p. Powód w okresie, za który domaga się wynagrodzenia, mieszkał w K. zatem w znacznej odległości od W., gdzie nie miał żadnego *locum*. Przez wiele lat po dniu 30 września 2007 r. utrzymywał się z emerytury, podejmując dodatkowe zatrudnienie na terenie K. (do 20 stycznia 2011 r. wykładał na uniwersytecie na podstawie umów cywilnoprawnych).

Cechami charakterystycznymi gotowości pracownika do wykonywania pracy są: 1/ zamiar wykonywania pracy, 2/ faktyczna zdolność do świadczenia pracy, 3/ uzewnętrznienie gotowości do wykonywania pracy oraz 4/ pozostawanie w dyspozycji pracodawcy. Zamanifestowaniu woli świadczenia pracy powinno zaś towarzyszyć pozostawanie pracownika do dyspozycji pracodawcy, a więc stan, w którym pracownik może na wezwanie pracodawcy niezwłocznie podjąć tę pracę w

uzgodnionym miejscu, czasie i rozmiarze. Pracownik pozostający do dyspozycji pracodawcy oczekuje na możliwość podjęcia pracy na terenie zakładu pracy albo w innym miejscu wyznaczonym przez pracodawcę lub – jeśli pracodawca bezprawnie nie dopuszcza go do pracy – wskazanym przez siebie i zakomunikowanym podmiotowi zatrudniającemu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 września 2003 r., I PK 345/02, OSNP 2004 nr 18, poz. 308).

Zdaniem Sądu Najwyższego kontrowersje budzi teza skargi kasacyjnej o możliwości niezwłocznego podjęcia pracy na wezwanie pracodawcy, gdy powód mieszkał w innym mieście, w znacznej odległości od pracodawcy.

Zgodnie z judykaturą Sądu Najwyższego, sam fakt prowadzenia procesu i podtrzymywania żądania ustalenia istnienia stosunku pracy na czas nieokreślony oraz „przywrócenia do pracy” nie jest wystarczający w świetle wymagań art. 81 § 1 k.p. Sam w sobie fakt ten dowodzi jedynie zamiaru podjęcia pracy po uzyskaniu pozytywnego orzeczenia sądu i nie jest równoznaczny z istnieniem gotowości w okresie objętym sporem. Należy bowiem odróżnić przesłanki uzyskania wynagrodzenia za czas gotowości do pracy w rozumieniu art. 81 § 1 k.p. od przesłanek ustalenia, że pracownika wiąże z pracodawcą umowa o pracę na czas nieokreślony, lub przesłanek przywrócenia go do pracy (wyroki Sądu Najwyższego: z 19 maja 2004 r., I PK 486/03, LEX nr 585700; z 12 października 2007 r., I PK 117/07, OSNP 2008 nr 21-22, poz. 314; z 20 listopada 2007 r., II PK 80/07, LEX nr 863970; z dnia 13 grudnia 2007 r., I PK 149/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 35).

W kwestii ilości zgłoszeń gotowości do wykonywania pracy między innymi w wyroku z 4 października 2007 r. (I PK 126/07, OSNP 2008 nr 23-24, poz. 348), Sąd Najwyższy stwierdził, że gdy powódka dochodzi wynagrodzenia za czas dłuższy niż rok, jednorazowe zgłoszenie gotowości podjęcia pracy na początku tego okresu nie może być uznane za wystarczające.

Sąd Najwyższy, rozpoznający obecną skargę kasacyjną, uznał, że w przypadku osoby mieszkającej w innym mieście, korzystającej z emerytury (wypłacanej po przedstawieniu przez wnioskodawcę świadectwa pracy o rozwiązaniu stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą), jednorazowe lub dwukrotne deklarowanie gotowości do pracy (zgłaszane drogą e-mailową) w okresie około czterech lat od wydania świadectwa pracy do końca lipca 2011 r., nie

stanowiło wystarczającego dowodu na pozostawanie w stanie gotowości do wykonywania pracy w rozumieniu art. 81 § 1 k.p.

Prezentowane przez powoda e-maile mogły być raczej utożsamiane z zamiarem ponownego nawiązania stosunku pracy lub współpracy na podstawie umów cywilnoprawnych. Z ustaleń zaskarżonego wyroku wynika, że druga z wiadomości e-mail w ogóle nie zawiera zgłoszenia gotowości do pracy, ponieważ w jej treści powód, proponując spotkanie J. B., jedynie wskazywał, że chciałby „nieco szerzej przedstawić Panu Prezesowi tę groteskową sprawę”. Za manifest woli niezwłocznego podjęcia obowiązków pracowniczych po stronie powoda nie mogą zostać natomiast uznane słowa: „pragnąc wrócić jak najszybciej do pracy, o ile to możliwe, a w każdym razie jak najszybciej zakończyć nieracjonalnie przeciągany i kosztowny dla Telewizji spór sądowy (...)”. Takie sformułowanie, w kontekście istniejącego między stronami sporu sądowego, stanowiło deklarację ugodowego zakończenia procesu, co miało stanowić przedmiot spotkania z powodem. Ten e-mail nie wskazywał na jednoznaczną dyspozycyjność powoda, tak faktyczną jak i prawną, na co wskazuje użycie sformułowania „o ile to możliwe”.

Sąd Najwyższy zaaprobował te konstatacje zaskarżonego wyroku. Utrudnienie w dostępie na teren zakładu pracy nie stanowi przeszkody do stanowczego zgłoszenia gotowości do niezwłocznego podjęcia pracy w drodze listownej, telefonicznej lub e-mailowej (dla celów dowodowych – za potwierdzeniem odbioru). Nie był więc uzasadniony zarzut niewłaściwego zastosowania art. 81 § 1 k.p. przez ustalenie, że zebrane w sprawie dowody nie dowodzą w sposób wystarczający, że powód manifestował pracodawcy swoją gotowość do wykonywania pracy. Zarzut naruszenia art. 61 § 2 k.c. przez jego nieprawidłowe zastosowanie mógłby mieć znaczenie, gdyby zgłoszenie gotowości do wykonywania pracy nie miało charakteru jednostkowego, a powód pozostawałby w rzeczywistej gotowości do niezwłocznego podjęcia pracy.

Nie doszło też do zarzucanego w skardze kasacyjnej naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. przez bezpodstawne pominięcie materiału dowodowego zebranego w pierwszej instancji, gdyż przedstawione w uzasadnieniu wyroku ustalenia pozwalają na zrekonstruowanie logicznego obrazu przebiegu wydarzeń.

Mając powyższe okoliczności na względzie Sąd Najwyższy na podstawie

art. 398¹⁴ k.p.c. oraz art. 102 k.p.c. orzekł jak w sentencji.
kc